

V. b. b.

KOROŠKI SLOVENEK

Naroča se pod naslovom
„Koroški Slovenec“,
Wien V., Margaretenplatz 7.

Rokopisi se naj pošiljajo na naslov:
Zinkovský Josip, Wien
V., Margaretenplatz 7.

List

za politiko, gospodarstvo
in prosveto

Izhaja vsako sredo.

Stane četrtletno: K 3000.—

Za Jugoslavijo

četrtletno: 15 Din.

Posamezna številka 400 kron.

Leto III.

Dunaj, 31. januarja 1923.

Št. 5.

Rešimo mladino!

Prav ima prof. Urbas, ki iz teh razmer tolmači prav tiste pege slovenskega značaja, ki nam jih tako radi očitajo nasprotniki: nezaupljivost, zanikernost, zametovanje svojega narodnega in moškega ponosa, surovost in neodkritosrčnost. Koliko pa velja odgojitelji, ki je tako spačil značaj gojenčev?

Apil, Slovenci in 1848. leto. Str. 7—8.

Ako pregledamo nekoliko zgodovino slovenskega naroda na Koroškem od preteklega stoletja do današnjega dne, vidimo, da poteka skozi vse dobe kakor rudeča nit zahteva po slovenskih šolah. Že naši predniki in prvoborniki za pravice koroških Slovencev so bili prepričani, da se more slovenska mladina le v takih šolah kaj naučiti in dobro vzgojiti, ki so osnovane na podlagi razumljivega jim materinega jezika. Nasprotno pa so začeli uvidevati celo pametni Nemci, kakor je bil rajni dr. Steinwender, da so današnje utrakvistične šole pogibelj koroških Slovencev, ne samo v narodnem, marveč tudi v нравnem in gospodarskem oziru. Kdor potuje po slovenskem Korotanu in gleda z odprtimi očmi, lahko vidi žalostne posledice šolske odgoje in sadove utrakvistične šole, prav tako, kakor jih opisuje prof. Urbas. Tu najdemo često popolnoma pokvarjeno, komaj šoli doraslo mladino, udano pijančevanju, surovostim in nemoralnosti; kaj šele, da bi moglo biti govora o kakem stremljenju po nadaljni naobrazbi ali celo značaju? Zato moramo gledati, kako slovenski narod na Koroškem propada in se utaplja v alkoholu in breznačajnosti. To je seve namen naših „odgojiteljev“ in vsiljevalcev nemške kulture, ki hočejo za našo ceno, da postane Koroška čimpreje „rein deutsches Bundesland“. In boj proti raznarodovanju koroških Slovencev je boj za našo mladino. Zato naš klic: „Rešimo mladino!“

V prvo nam je treba doseči npravne in postavne šole, v katerih se podaja začetna izobrazba in se vzgajajo otroci v domači besedi ter se spoštuje in upošteva njihova narodna posebnost. „Dokler si tvoj učenec ni pridobil popolnega znanja svoje materinščine, ne muči ga s tujim jezikom.“ Tako je zapisal že nepozabni profesor Anton Janežič v članku, polnem iskrenega rodoljubja: „Prijazna besedica slovenskim učiteljem,“ izšlem v 2. letniku šolskega koledarja leta 1861.

Kljub temu pa, da je po vsem kulturnem svetu že prodrlo načelo, da se mora poučevati in vzgajati vsaki narod edinole v svojem maternem jeziku, koroških mogotcev niti svetovna vojna še ni izpametovala. Vedno še živijo v usodnem prepričanju, da so danes še ravno tako mogočni, kot so bili v stari Avstriji. Zato zadržujejo z vsemi silami rešitev naših šolskih zahtev ter usiljujejo in zagovarjajo reakcionarni, protipostavni in demoralizujoči utrakvistični šolski sistem, čeravno so ga spoznali že zdavnaj vsi narodi za škodljivega in ga zato odpravili.

„Mladina je povražilo,“ pravi slavni Norvežan Ibsen. Ona se kruto maščuje in se bo še maščevala, ker ji nismo poskrbeli npravne vzgoje, marveč smo dopuščali, da so ji brezvestni odgojitelji skvarili njen značaj in jo speljali na kriva pota. In v tem leži največja krivica, ki so jo nam prizadevali do današnjih dni in ki jo moramo trpeti še danes...

Kaj sedaj? Ali naj držimo roke križem in gledamo, kako hira in gineva naš rod? Ne, nikakor ne! Šolski zakoni, st.-germainski mir in slovesne obljube koroškega deželnega zbora z dne 28. septembra 1920 nam dajejo dovolj zakonite predloge, da zahtevamo mesto sedanjih zastarelih, protipostavnih in nemoralnih utrakvističnih šol narodnostne, oziroma manjšinske šole, kakoršne imajo že zdavnaj vse druge manjšine, tako n. pr. tudi Nemci v Jugoslaviji. Slovenski stariši in vzgoji-

telji mladine! Nastopite z največjo odločnostjo za vaše pravice! Proč z nepostavnim in nemoralnim utrakvizmom! Boj reakciji in staroavstrijskemu vladnemu režimu! Zahtevajte brez strahu vsepovsod manjšinske šole, do katerih imamo pravico in nam jih vlada mora dati! Rešimo mladino!

Dokler pa naš boj za manjšinske šole ne bo dobojevan in sedanji šolski sistem ovržen, je nujno potrebno, da organiziramo svojo samopomoč. Ta naj obstaja v tem, da prevzamejo naloge, ki bi jih drugače morala vršiti šola, slovenski domovi in slovenska izobraževalna društva. Stariši in vzgojitelji, ki vam leži na srcu dobrobit vaše mladine! Skrbite, da pride ta mladina, ko doseže potrebno starost, v izobraževalna društva, kjer bo našla prilike za nadaljno izobrazbo in bo ostala obvarovana pred kvarljivimi uplivi slabe tovaršije. Navajajte vaše otroke, da bodo čitali doma ob večerih in praznikih iz dobrih slovenskih knjig na glas in se tako vadili v slovenskem čitivu. Bodite vaši mladini sami učitelji in vzgojitelji, dokler ljudska šola te naloge ne bo prevzela. Velika je odgovornost, ki jo imate do vaših otrok. Zato ne strašite se časa in truda, marveč storite vse, da rešimo mladino!

Izobraževalni tečaj v Pliberku.

Ob koncu minulega leta se je slov. kršč.-soc. Zveza za Koroško po dolgem presledku zopet enkrat povzpela do večje prireditve. Da bi svojim članom in članicam nudila priložnost, se natančneje poučiti v nekaterih važnih vprašanih današnjega časa, je priredila od 29. do 31. dec. 1922 v Pliberku tridnevno izobraževalni tečaj. Na tem tečaju posebno razveseljivo je, da je pobuda zanj izšla iz ljudstva samega, namreč iz članov pliberškega izobraževalnega društva. Zato pa smo tudi z uspehom tečaja lahko povsem zadovoljni. Podati

PODLISTEK

Rutarjev Jur.

(Dalje.)

No, Lizina oiset se je bližala, jaz pa sem bil vsak dan bolj potroštan in vedno bolj se mi je prav zdelo, da se nisem vpregel ž njo v zakonski jarem. Samo to me je jezilo, da je vzela tega zarukanega nemčurja. Malo jima pa moram vendarle pokaditi pod nos, — sem djav sam pri sebi. Kakor nalašč je bil zadnji dan pred poroko naš gospod fajmošter močno prehlajen. Pride k meni in pravi: „Jur, lepo te prosim, pomagaj mi! Jutri bo poroka in naprosili so me, da bi novemu zakonskemu paru govoril na oiseti, pa nimam glasu in boji komaj mogel v cerkvi opraviti. Ti si dober govornik, prevzemi namesto mene ta govor pri mizi!“ „Rad vam ustrezem — sem djav — samo to je sitno, ker nisem povabljen, na okna iti in škurtati, to se pa ne prilega mojemu dostojanstvu, gospod fajmošter!“ „A kaj to — je zamahnil z roko —, to si moj namestnik, in kamor sem povabljen jaz, tja je s tem povabljen tudi moj namestnik! Torej le pridi z govorom: koštalo te na oiseti ne bo nič!“

No, meni je bilo to čisto poviho: na oseti biti na stroške Lize in njenega novega ženina, zraven jima pa še posvetiti.

Na oisetni dan je bilo na vaši vse živo. Voz za vozem je pridrdral, svatov, lepo oblečenih mož in fantov in košatih žensk se je nabrala dolga vrsta in muzikantariji so prkali, da je bilo veselje. Tudi jaz sem šel za drugimi ljudmi v cerkev in se stisnil na koru v kot. Ko je pri poroki Liza trikrat glasno rekla ja, sem ji na tihem v varžetu figo pokazal.

Po poroki me je gospod fajmošter prijel kar pod pazduho in me gnal seboj na ženitovanje. Odkazali so mu prostor ženinu in nevesti naproti, mene pa je gospod zopet kar k sebi otlačil. Liza se me ni upala dosti pogledati, vedno in vedno se je obračala k svojemu dedcu. Nekateri svatje so dro vedeli, da nisem povabljen, a nobeden si ni upal črhmiti žal besede, ker so videli, da fajmošter zlo drži na me. Drugi posebno Slovenci, pa so me bili veseli in so mi prijazno kimali in napivali, ker so vedeli, da sem lušten človek in da še morebiti katero povem.

Pojedli smo že župo in meso in se za potrebo nasitili in nas je pri vinu prvi strah minil, tedaj me g. fajmošter žokne v rebra in mi namigne: Jur, zdaj pa le spust govor!

Odklašljal sem se, pocinglal z nožem ob kozarec in vstal. Vse je utihnilo, svatje so napeli ušesa, ženin je zraven odprl še usta, vsi so gledali v mene, kaj bo, le Liza je v zadregi gledala pod mizo in s trenetajočo roko cufala namizni prt, da se mi je kar zasmilila in sem na tihem sklenil jo kolikor mogoče zašonati. In začel sem:

„Spoštovana ženin in nevesta, dragi svatje! Sedim tu med vami kakor tisti v evangelijski, ki ni imel svatovske obleke, samo s tem razločkom, da so tiste zvezali in vrgli ven, kar pa upam, da se meni ne bo zgodilo, temmanj, ker so me preč. fajmošter (tu sem kumantiku naredil globok kumplament) sami sem povabili in k sebi posadili, kar je zame velika čast (spet kumplament). Imenovali so me za svojega namestnika, ne sicer, da bi namesto njih mašo bral, ampak da bi za nje govoril, oziroma, da bi jim danes ko so prehlajeni, jaz svoje grlo in jezik posodil za govor. Zato sprejmite moje besede, kakor bi vam jih govoril vaš in moj prijatelj, dobri naš fajmošter (tretji kumplament).“

Danes pri poroki smo slišali tudi o prvem ženinu Adamu in o prvi nevesti Evi. Kakor veste, sta živela v paradizu, ki je bil nad vse

hočemo samo kratko poročilo o poteku prireditve. Morda se bodo nekatera predavanja pozneje objavila, da postanejo duševna last najširših slojev koroškega slov. naroda.

Prvi dan, 29. dec. predpoldnem, je vlč. g. mons. Podgorc po nekaterih uvodnih besedah o potrebi izobrazbe referiral o poselskem vprašanju. Veliko pomanjkanje poslov in vobče delavnih moči na kmetih je dejstvo, ki ga vsi bridko občutimo. Kako naj se temu odpomore? Kmet sam ne more vsega storiti, a marsikaj pa le lahko doprinese k rešitvi tega vprašanja n. pr. s tem, da si prizadeva oskrbeti poslom dostojno, človeku primerno stanovanje, da se ne brani zavarovanja poslov, ki je zdaj itak zakonito vpeljano itd. Potrebna je tudi organizacija poslov in kmečkih delavcev v varstvo in pospeševanje njihovih interesov.

Popoldne je govoril g. župnik Starc o značaju. Na primerih iz zgodovine je pojasnil poslušalcem, v čem obstoji značaj in katerih načel naj se držimo koroški Slovenci, ako hočemo veljati za trdne značaje: bodimo vselej in povsod neustrašeni katoličani in zavedni Slovenci.

Sledil je obširen in zanimiv referat čg. mons. Podgorca o združništvu, ki da je velikega pomena za ureditev naših gospodarskih razmer. G. govornik je seznanil udeležence tečaja s celo vrsto času primernih, po krajevnih razmerah bolj ali manj potrebnih zadrug, kot so n. pr. posojilnice, nakupovalne in prodajalne zadruge, živinorejske zadruge, zadruge za nakup in skupno uporabo raznih strojev. Kot posebno praktičen sad svojega govora je g. predavatelj priporočal poslušalcem: držite se posojilnic, ki bodo spet zadobile svoj pomen, oprijemite se umne sadjeje, skrbite za izboljšanje živinoreje potom zadrug.

Drugi dan, 30. dec., je prvi nastopil g. župnik Sekol ter v poljudni obliki obrazložil poslušalcem zmotne nazore raznih modernih učenjakov o postanku sveta, o izvoru človeka in njegovem cilju. Posledice teh zmotnih nauk so današnje razdrapanje socialne in gospodarske razmere, iz katerih more rešiti človeštvo edinele Kristusov božji nauk, ki ga hrani katoliška cerkev.

Popoldne je obravnaval čg. Košir vprašanje naše prosvetne organizacije, govoreč najprej o njenih načelih, ki so slovenska, socialna in krščanska, potem podrobno o njenem notranjem ustroju: deli naj se v posamezna izobraževalna društva, po več društev skupaj tvori društveno okrožje, vse pa naj obsega kot mati Slov. kršč.-soc. Zveza. Namenu organizacije, izobrazbi našega ljudstva, naj služijo knjižnice, časopisje, sestanki, govorniške vaje, prirejanje iger, petje i dr.

G. urednik Wutej je nato podal nauk o maskiranju pri gledaliških predstavah, o njega

pomenu, o potrebščinah in načinu maskiranja. Po predavanju so bile praktične vaje.

Zadnji dan, 31. dec., je bil najprej posvečen razpravljanju in razmišljanju o ženskem vprašanju. Gdč. Linhart je na kratko očrtala „zgodovino“ žene pokazala pričujočim ženam njihov vzor, Marijo z Jezusom, nato pa objasnila v lepih besedah veliki pomen versko in narodno vzgojevalnega dela žene v družini ter opozorila ženstvo na njegov pravi delokrog: na dobrotelost. Vlč. g. mons. Podgorc je podrobno govoril o nalogah ženske organizacije, kot so n. pr. izobraževati kmečka dekleta, pridobivati delavke in sploh vse, ki so ogrožene glede vere in poštenja, voditi neizprosno boj proti slabemu berilu in razširjati dobro časopisje. G. govornik je pri tem kazal na krasen razvoj in lepe uspehe ženskih organizacij v Italiji in na Nižje Avstrijskem.

Istovčasno je imel g. stud. phil. Tischler za fante predavanje o mladeniški organizaciji „Orel“, o njenem postanku, razvoju in ciljih. Tudi na Koroškem naj „Orel“ zopet mogočno razmahne svoje peroti.

S posebnim zanimanjem se je pričakoval referat o zdravstvu ki je bil na sporedu drugega dne, pa se je moral preložiti na tretji dan, ker je bil referent g. dr. Petek zadržan. G. predavatelj je govoril o zunanjih in notranjih vzrokih nalezljivih bolezni in kako naj se proti njim zavarujemo. Treba je pri zidanju in prezidavanju hiše, pri popraviljanju gospodarskih poslopij in raznih naprav jemati ozir na zdravstvene zahteve. Pri skrbi za zdravje je eno glavnih pravil: snaga.

Navduševalen govor g. Koširja o „našem idealu“ je tvoril zaključek tečaja. Ponesimo te ideje, ki smo jih čuli na tečaju, ven na svoje domove, vdejavimo jih v življenje. Te ideje so bile in bodo še znagovite. V svetovni vojni so se izkazale močnejše kot surova sila — one bodo tudi koroškim Slovencem v bodočnosti zagotovile obstoj. Naš cilj je: vzgoiti zdrav, trezen, versko in narodno zaveden rod, ki bo porok naše bodočnosti.

Referatom je vselej sledil razgovor, katerega so se udeleževali ne samo zastopniki inteligence, ampak tudi možje in žene, fante in dekleta. Posebno živahen in zanimiv je bil razgovor po govorih o združništvu, o svetovnem nazoru, o naši organizaciji. Podajale so se plodonosne misli in načrti, ki so se že začeli praktično izvajati.

Udeležba je bila dosti lepa. Kljub temu, da je okrajno glavarstvo le nekaj dni poprej tečaj prepovedalo in se je komaj en dober dan prej za gotovo izvedelo, da je deželna vlada prepoved razveljavila, se je vendar že prvi dopoldan zbralo do 50 udeležencev, popoldne pa 80. To število je naraščalo in doseglo svoj višek v nedeljo popoldne, ko je navzlic deževnemu vremenu prihitelo toliko občinstva, da je bila društvena avorana v Narodnem domu premajhna. In kako so ljudje

vstrajali, kako so pazljivo sledili predavanjem in duševno sodelovali. Da, z veseljem in ponosom lahko zremo na dneve tečaja nazaj, ker bili so dnevi resnega, poštenega izobraževalnega dela. Skoraj se nam je zdel ta tečaj ljudska univerza v majhnem obsegu.

Tečaj se namerava ponoviti še v par krajih. Društveniki in društvenice, skrbite, da se bo tudi drugod vršil in končal s tako lepimi uspehom.

Kako se odslavljajo državni uradniki.

Minuli mesec se je med Pliberkom in Dunajem pletla historija, ki je vredna, da jo izve svet. Nekje na Koroškem, ali v Pliberku? je služboval 32letni poštni oficijal Vertovšek. Ker je on rojen Ljubljčan, sklepamo, da je eden tistih junakov, ki so hrabro pribežali sem v Avstrijo ali ki so imeli razloge, ne hoditi čez mejo domov. Pošta je odslovila tega junaka in mu izplačala kot odpravnino samo 32 milijonov! Naš denar je malo vreden, ali za mladega 32letnega uradnika brez družine se nam odpravnina zdi gorostasna! Treba je pač umeti, da pošta nima nobenega premoženja in da bodo te odpravnine plačevali ljudje, ki morajo krvavo delati, predno prislužijo en milijon. Ko je mladi gospod prejel ta denar, bil je nenadoma milijonar, peljal se je takoj na Dunaj in se je tam nastanil v hotelu „Beli križ“. Za tri milijone si je takoj nakupil obleke in perila, potem pa je hotel nekaj časa živeti in uživati življenje. Ves dan je bil v kavarnah, zlasti v kavarni „Helvetia“, in kjer kaj smrdi, se najdejo kmalu muhe: tako so se bogatino poštnemu uradniku pridružili razni ptički in ptičice. Pili so, peli in plesali. Veseli poštar je v trinajstih dneh zapravil svoje milijone in je s tem, kakor se danes pravi, postavil „svetovni rekord“ v zapravljanju: toliko denarja tako hitro še ni znal nihče zapraviti. Človek mora biti trdnega zdravja, da zamore trinajst dni zaporedoma toliko piti, da zapravi na dan pol tretji milijon. (Ptički in ptičice! On, ured.) Ko je mož prišel mošnji na dno, peljal se je v Pliberk in si je tam izposodil od mesarja Plešivčnika en milijon, češ, da mu posojilo vrne v Beljaku omožena sestra. S tem milijonom je prišel dne 18. dec. zopet na Dunaj. Tu mu je baba, ki se mu je bila pridružila, dala toliko, da se je vrnil v Beljak. Odšel se je torej v Beljak in je tam stanoval pri „Jelenu“, kjer je napravil 51.000 kron dolga, kar je poravnal njegov svak. Obrnil se je zdaj na mater, ki mu je dala 150.000 kron, da se zopet vrne na Dunaj in si tam poišče kako službo. Prišel je zopet na Dunaj, a ne več kot milijonar. Živel je le še ob kavi, za pečenko in za stanovanje ni več bilo denarja. Iskal je službo, a ni našel nobene, in ko je imel še ostanek 4000 kron, hotel si je napraviti še enkrat vesel ve-

lep vrt. Krasne rože so jima cvetele tam, dokler sta bila Bogu zvesta. Ko pa sta mu postala nezvesta, ju je nakadil ven in namesto rož jima je dal osat in trnje. Od tega časa sem je lepa roža znak prave ljubezni in zvestobe, osat pa pomeni odpadništvo in nezvestobo. Žalibog, da se je osat ohranil do današnjega dne. Na lepem travniku med zelenjem in cvetkami se šopiri in steguje svoje bodeče igle, kakor bi bil ves travnik njegov, zraven še kravam preslab in za steljo zanič, kvečjemu kaka stara koza ga še ugrizne. Pa je šla enkrat neka dekleta na travnik, da natrga rožic za šopek. Prijazno so ji kimalo rože in se veselile, da bodo krasile v šopku njeno dekliško izbico. Pa dekleta zagleda osat in pravi: „Saj ve rože, kaj ste ve! Premajhne, prelahke! Glejte, kako velik in mogočen je ta osat tu! Ta mi zaleže več kakor vas cela pest!“ In skloni se k njemu, ga odreže in nese domov za pušlec.

Dragi svatje! Iz česa smo si mi vedno delali pušlece? Ali ne, kakor poje pesem naših deklet:

Nageljček, roženkravt, rožmarin,
iz tega ti jaz pušlec nardim...

Nageljček, lepo cvete, lepo rudeč, in roženkravt, rožmarin lepo dišeč, je več vreden

kakor napeti osat, kakor je tudi zvesta ljubezen več vredna kot žakelj denarja. Ženin in nevesta, tak pušlec si naredita tudi vidva in ga vzemita seboj na zakonsko rajžo: Rudeči nagelj lepo zvežita z zelenim roženkravtom in rožmarinom, osata pa ne sprejmita zraven. Ljubezen, zvestoba brez bodočega prepira, ta pušlec je za novoporočene pare najboljši! Pa še nekaj drugega mi je prišlo na misel.

Zelenemu travniku je podobna naša Koroška Slovenija. Mnogo rož cveti v njem, to so njeni slovenski sinovi in hčere. Pa žalibog se vmes šopiri tudi dosti osata, ljudi, ki svoj rod zaničujejo in hočejo s slovensko krvjo biti Nemci. To kazi obličje naši domovini. A vendar so slovenska srca, goreča ljubezni in zvestobe do domovine, združena v bratski edinstvi, najlepši šopek. Čim bolj bo Koroška okrašena s takimi šopki, čim manj bo v njej nemčurskega osata, tembolj bo podobna raji. Dvignem čašo in napijem vsem zbranim: Bog živi pušlec brez osata, Bog živi koroške Slovence brez osata, Bog živi tudi ženina in nevesto brez osata!“

Trčili smo in si veselo napili. Liza se je oddahnila, da ni bilo hujšega in me hvaležno pogledala. Ženin je pozabil, da je nemčur in je

bil do solz ginjen, svatje navdušeni, župnik me je potreptal po rami. Vse je postalo veselo razpoloženo in niso me pustili naprej. Še zapeti sem jim moral tisto pesem, ki sem jo zložil, ko sem se jezen koračil okoli celovškega lintverna:

Pojmo našim dečlam slavo,
trde so kot krušna peč,
če je ljubček šel čez Dravo,
ni ga v njenem srcu več.

Naj so Ančke, Mojce, Lize,
al naj Zoška, Repca šment,
v tistga fanta se zagriže,
ki 'ma dnarcev metercent.

Pred oltar ti pak koraka,
in nar'di še en poklon
in si misli: hej moj Jaka,
tu imaš me za biljon.

Ah, ko jaz bi bil zlatarček
in posestnik štirih bank,
vsaka b' hotla me za parček.
Škoda, Jurej, da si plank!

čer. Šel je zopet v kavarno „Helvecia“, kjer je bil poprej zapravljen večji del svojega premoženja. Vesela družba se je zopet zbrala, poklicali so godce in le milijonar je naročil: 16 litrov vina 640.000 K, 7 flaš šampanja 840.000 kron, jedil 104.000 kron. Zabrnela pa je tudi ta večer policijska ura, natakar je naročil, da se zapre in treba je bilo plačati. Revez pa ni imel nič več, prijeli so ga in dali pod ključ. Zdaj se začne drugo dejanje tega človeškega življenja, kje se bo tisto končalo, lahko uganemo.

— Iz te zgodbe se učimo tole: Kako bi bila pošta gospodarila, ako bi imela več takšnih uradnikov? Kako so prišli takšni ljudje do državnih služb? Vidimo, da je izplačevanje tolike odpravnine za premmoge ljudi velika nesreča, kakor če daš otroku nož v roke. Vsi ti ljudje nimajo pojma, kako težko se denar prihrani in kako lahko se zapravi. Kaj bo država počela z ljudmi, ki bodo čez nekaj let berači na cesti.

In vsem, ki so slabe volje! Dosedaj sem pohvalil in pokaral dopisnike naših treh dolin, včasih mogoče malo preostro, pa saj mi boste oprostili. Sedaj pa naša prestolica in še nekdo! V Celovcu je marsikak dehur, ki noč in dan žre knjige, od sebe pa ne da nobene fige! Iz Celovca samega je vse premalo dopisov. Bogoslovci, dijaki-srednješolci, kdo se pa naj oglasi, če se vi ne?! Mi bi radi vedeli, kako se giblje naše dijaštvo v Celovcu, kake načrte za bodočnost, vse hočemo vedeti. Zadnje besede vam, koroške krasotice. Kdo bi mislil, da so koroške dečle tako plašne in se bojijo urednika bolj kot samega vruga. Za vasvanje je premraz, al' vam res že ni dolg čas! Takoj pišite vse „Kor. Slovencu“, kako se gibljete v ženskih društvih, ki jih seveda nikjer ni itd. Katere prva pošlje dober dopis, dobi „Kor. Slovenca“ celo leto na moj račun! Še nekaj! V uredništvo smo dobili nov, prostoren koš. Bo pač kmalu poln, pa tudi ni vse zlato, kar se sveti. Kljub temu vsi na delo za našega „Koroškega Slovenca“. Pišite aktualne članke, pošiljajte dopise iz domačih vasic, vse kratko in jedrnato. In brez zamere!

SVETOVNA POLITIKA

Svet stoji v znamenju Marsa, boga vojne. Na vseh krajih Evrope in Maloazije vre in kipi, ob strani pa stoji s prekrižanimi rokami Amerika, mirno gleda včasih malo podrega in vleče profite.

Avstrijski kancler dr. Seipel je odšel v Pariz, da tam predloži državam, ki so zasigurala kredit, izvršene pogoje in doseže izplačilo posojila. Vest iz Pariza so ugodne, določenega ni čuti. V Avstriji sami se bijejo stranke do skrajnosti. Socijaldemokrati so imeli v soboto 27. jan. na Dunaju imponanten spredov do Ringu. Okoli 200.000 ljudi je korakalo v vrstah pod vodstvom uniformiranih čet Arbeiterwehra, pozdravljalo pred parlamentom stoječe soc.-dem. poslance, predvsem Zajca. V vrstah so nosili napise, vislice, na katerih je visel — državni kancler — seveda narisani. Prišlo je do manjših spopadov s policijo, hudega ni bilo.

Jugoslavija se napeto pripravlja na državnozbornske volitve v marcu. V Srbiji se bijeta radikalna in demokratska stranka, v Sloveniji prevladuje ljudska stranka. Dinar vsled nekonsolidacije v državi in neugodnega zunanjega položaja napram Mussolinijevi Italiji, Mažarski in Bolgariji pada in raste. Kriza med Jugoslavijo in Bolgarijo, ki je nastala vsled vpadanja bolgarskih komitašev v Jugoslavijo, se je poglobila. Rumunija se gleda z Mažarsko in Rusijo sila neprijazno, vsak čas počasi strel na mejah.

Francija ima še vedno zasedene rurske premožavnike. Internirala je bila nemške industrijalce, posestnike premožavnikov, pa jih je spet izpustila. Nemčija dela ponudbe in garancije, Francija odklanja in rovari v Bavarski in Porenju proti Berlinu.

Na zapadu v Nemčiji se pojavlja Renska republika, Bavarska živi v vednih pučih in protestih. Marka pada, hitro in globoko. Za Nemčijo stoji velika matjuška Rusija s svojo rudoččo armado, ki šteje baje 8 milijonov mož. Anglija se krega v Lozani s Turčijo za Mossul,

kjer so ogromni petrolejski vrelci. Anglija šunta Girke, Francija Turke, vse kaže, da se bo orijentska konferenca v Lozani razletela brezuspešno.

DOMAČA POLITIKA

Podravlje. Dne 21. januarja smo imeli pri Vosperniku nad vse pričakovanje dobro obiskan shod. Gospod deželni poslanec Vinko Poljanec nas je v poučnem in zanimivem govoru navajal k praktičnemu gospodarstvu, obrisal naše politično stališče in nam pri tem polagal na srce, kako koristna je samoizobrazba, ki jo nudi izobraževalno in bralno društvo. G. poslanec nam je priporočal, da pri društvu pridno sodelujemo in ga podpiramo. Nato so domači igralci z izvrstnim uspehom vprizorili času primerno igro „Vse naše“. — Dne 4. februarja t. l. uprizorili izobraževalno in tamburaško društvo „Sloga“ v Podravljah pri Lajčharju v Srejah ob 3. uri popoldan dve šaloigri in sicer „Trije tički“ in „Čašica kave“. Menda bo jako veselo.

DNEVNE NOVICE IN DOPISI

Sele. (Tatvine.) Dan za dnevom se bere v časopisih, kako se dandanes predrzno krade. Tudi v Selah smo zadnje čase občutili dolge prste. Pred Božičem si je nekdo privoščil lepo pleče iz Pajnarjevih glist, tudi pri Spod. Žerjavu je zmanjkalo precej mesenine, v Kristanovi kajži pa je tat potepel osem haderc na glavo in večjo svoto denarja. Iz zaprtega farovškega hlevca je en prefrigan tat ob bellem dnevu dvakrat pobasal po eno kuro na veliko žalost župnikove kuharice, ker so kure ravno začele nesti jajca. Kdor zaloti tega tatu in prinese vsaj eno kuro nazaj, temu obljubi kuharica vsako drugo jajce, ki ga bo kura znesla do Velike noči. Selski lovci, ki jamrate, da ni več divjačine, lovite sedaj tatove in kure, ker plačilo (jajca) je več vredno kot zajci, ki od dolgega časa po polju činkajo.

Bilčovs. V letu 1922 je bilo v tukajšnji župniji rojenih 37 otrok, 19 fantov, 18 deklet. Umrlo jih je 22 (kot lansko leto), 12 moških, 10 žensk, 10 odrasčenih in 12 otrok pod 10 let. Torej se je število faranov pomnožilo za 15 oseb. Izmed umrlih je bila najstarejša Neža Čarman v Veljni vasi, stara 77 let. Poročenih je bilo 7 parov. Kot vse kaže, jih bo letos več. Bogoljuba je prihajalo v našo faro približno 90 izvodov, kar je za župnijo, ki šteje komaj 900 duš, res lepo število. Mohorjeva družba ima tukaj 153 društvenikov, „Koroški Slovenec“ nad 70 naročnikov. — Na poziv prev. knezoškofijstva se je za sirote v tukajšnji fari nabralo 8 birnov ajde in 102.000 K. Zbirale so z veliko požrtvovalnostjo dekleta in ženo našega izobraževalnega društva. Darovi so se poslali po ukazu škofijstva sirotišnici č. šolskih sester v Št. Jakobu v Rožu, katere so se za obilni božični dar vsem darovalcem in nabiralkam iskreno zahvalile.

Lovanke pri Dobrlivasi. V četrtek 1. t. m. smo spremili k zadnjemu počitku občernilj o-ljenega Lenarta Rudolfa, Bečičevega očeta. Bil je mirnega značaja, delaven in trezen m.ž. zaveden Slovenec, ves čas naročnik „Mira“, „Domoljuba“ in sedaj „Koroškega Slovenca“. Pri vsakih volitvah je stal neomajno v vrstah naše stranke. Ni se obračal po vetru kot dandanes toliko naše mladine, ki je danes v te n. jutri v drugem taboru, kakor ravno najbolj kaže in nese. Rajni je zgubil v vojski edino otroka, pridnega sina Šimena. Ne ve se o njem, je li mrtev ali ujet. Sploh ni veliko upanja, da je pri življenju, ker je pogrešan že od prvega leta vojske (l. 1914). Rajni Bečičev oče, počivajte v miru!

Šmihel nad Pliberkom. V nedeljo dne 21. t. m. so hiteli Slovenci iz bližnje in daljše okolice v celih procesijah v Šmihel, da bi si ogledali ljudsko igro „Miklova Zala“. Ne pretiravamo, ako trdimo, da je prestopilo nad tisoč ljudi prag Šercajeve hiše z namenom, udeležiti se narodne prireditve. Toliko ljudi še ni prišlo na nobeno prejšnjih veselje in toliko ljudi Šmihel od tabora leta 1914 ni videl. Čeprav dvorana ni majhna, dobra tretjina ljudi ni našla prostora in tudi drugi so bili natlačeni do zadnjega kotička za kulisami. Pred igro je

nastopil Turek ki je razločno in s povdarkom deklamiral Aškerčevo balado „Janičar“. Čeprav je igra dolga in težka, so vsi igralci svoje vloge izvrstno rešili. Poglobili smo se v najžalosnejšo, a obenem v najbolj jumaško dobo slovenskega naroda. Občudovali smo naše očete, ki so se tako vztrajno in pogumno borili za najsvetejše svetinje, za vero in domovino. Zaprisedli smo si, da vztrajamo tudi mi. Ker vemo, da bi še mnogi, mnogi radi videli našo najlepšo ljudsko igro „Miklova Zala“, jo bomo najbrž ponovili še prvo postno nedeljo in na Velikonočni ponedeljek. Naj nam oni, ki niso našli prostora, ne zamerijo in pridejo prihodnjič. Zopet vsi iskreno povabljeni!

Ribnica. (Novi preroki.) Jeseni in sedaj spet so letali protestantovski adventisti in usiljevali svoje knjige in brošure. Sedaj so najbolj delili nek razglas, v katerem po svoje zavijajo nauke Sv. pisma o koncu sveta. Dvakrat so ti ljudje že prerokovali konec sveta in obakrat je njihov sodni dan bil enak drugim dnem. Iz tega vidimo, da je njihova znanost kratka. Ne ukvarjajte se s temi nevednimi preroki!

Velinja vas. Kar izhaja naš list, še ni bilo nič slišati iz našega kraja. Smo res v takem gnezdu, da našo vas ne vidiš lahko. V cerkvi se naše ženske pridno kregajo za stole. Sedla je Treza v cerkvi v stol in si mislila, saj smem, ko ni plačan. Sredi opravila pa priohla naše Mojci v cerkev. Ko zagleda zasedeni stol, ne reče nič, samo jezno gleda na ubogo Trezo. Zato je jamrala potem Treza, zakaj moli tu v cerkev hodi, ko v cerkvi nima prostora v stolu in bo morala tudi v nebesih stati, če bo sploh gor prišla. Mojca pa tudi le težko stoji, ker je vajena doma sedeti, če nima na vasi opravilo pri obiranju nedolžnih (kosti), ne, ljudi. Oh, te naše babnice!

Podravlje. Dne 16. t. m. smo zanesli k zadjemu počitku Terezijo Floriančič, posestnico na Odmetu. Rajna je bila mati šesterih sinov, ki so bili vsi v vojski in se srečno vrnilo. Njena zadnja želja je bila, naj se jo v slovenko pokoplje. To ni bilo po volji nemškemu pevskemu društvu in načelniku g. nadučitelju v Lipi. Zapeli so rajni na grobu nemško pesem v slovo. Usojamo si vprašati pevsko društvo, kaj ima rajni od tega, če ga spremlja na zadnji poti nemškutarsko društvo ne z molitvijo, s klobuki na glavi, gre med mašo v gostilno, po pogrebu popiva in poje do pozne noči?! Lep vzgled za našo itak že podivjano mladino! Povedano bodi pevskemu društvu, da naj se z nedostojnim svojim obnašanjem ne vsiljuje z nemškim petjem v cerkev, kjer se je pelo zmiraj slovensko! Šola v Lipi je bila postavljena od slovenskega darovalcev. Zahtevamo, da se preneha v prostorih šole z nemškimi pevskimi vajami in propagando. Šola se vzdržuje v pouk mladine, ne za nemškutarske vaje! Čast Slovincu in Nemcu, ki spoštujeta svoj narod, le odpadnik-nemškutar naj se sramuje dejanja svojega.

Radiše. Človeku ni dobro samemu biti, si je mislil mladi kmet Jug v Dvorcu. Izbral si je za ženo zavedno Beznikovo hčerko. On je prava mladika našega naroda, kar je že večkrat pokazal, ko je bilo treba nastopiti za naše pravice. Da je narodnjak prve vrste, kaže tudi to, da so na večer njegove gostije naši narodni odpadniki oblastili njegovo hiso, kar pa mu služi pri vseh poštenih ljudeh le včas. Novoporočencema želimo vso srečo!

Škocijan v Podjunu. Smrti se je zazdelo, da je v naši župniji prej pretuhalo kosila in zato je hotela proti koncu leta popraviti, kar je prej zamudila. S koščeno, trdo in neizprosno svojo roko je zagrabila po mladem življenju pridnega gospodarja Janeza Picej-Matica na Žamanjih. Rajni je bil priden gospodar, ki pri svojem kmetovanju ni rabil samo svojih rok, ampak tudi svoj razum. Vselej se je pokazal kot odločnega kristijana in Slovenca. Matičeva hiša ga bode težko pogrešala, ker zdaj nima gospodarja, nedolžni otročiči — sirote pa ne očeta. Bog jih potolaži! Ob veliki udeležbi smo ga pokopali dne 18. dec. 1922. Domači g. župnik Poljanec mu je v spomin spregovoril ganljive besede, škocijanski moški zbor pa mu je za slovo res lepo zapel žalostinko „Nad zvezdami“. — Tri dni navrh, dne 21. dec. smo v Šmarkežu pokopali Valentina Rutarja, pd.

Krhkota v Vogljah. Bil je delaven gospodar, mirnega in blagega značaja. Počivajta v božjem miru, pridna kmeta!

RAZNE VESTI

Samoumor 12lenega dečka. Učenec meščanske šole Rupert Soric, stanujoč pri svoji teti v Strpni vasi pri Celovcu, je bil po nedolžnem zasledovem od orožnika radi neke tatvine, ki je bila izvršena v pisarni meščanske šole v Celovcu in sicer — 20 dni poprej, predno je fant vstopil v šolo. Iz obupa se je vrgel pod vlak. Da pri orožništvu in policiji večkrat niso najpametnejši ljudje, vemo iz lastne izkušnje, ko se je šlo za ugotovitev raznaševalcev novoletnih letakov. Žalostno!

Davčni urad v Rožeku je bil s 1. januarjem t. l. opuščen. Občine, ki so spadale pod njegovo območje, so bile dodeljene davčnim uradom v Celovcu in Beljaku.

Mladika. Vojska je naš mali narod razklala na tri dele. Skoro vse vezi so se pretrgale. Spominjam se še veličastnih občnih zborov S. K. S. Zveze za celo Slovenijo, kjer smo bili zbrani Slovenci iz Koroškega, Štajerskega, Kranjskega in Primorja. Prišli so k nam bratje iz Istre, Dalmacije in Hrvaške. Z novim pogumom za naše verske in narodne ideale smo se vračali na novo delo. In sedaj? Ali naj res nimamo nobenih stikov z brati v Jugoslaviji in Italiji? Pogledajte naše sosede, kako ozke stike vzdržujejo s svojimi brati v Nemčiji. Naravnost skupna društva imajo. Kako sedaj enako z brati v Nemčiji žalujejo, ker so Francozi in Belgijci zasedli njihove najbogatejše kraje. Četudi so nam zabranjeni enaki stiki, vendar kulturnih stikov z našimi brati nam ne more nihče braniti. In da se ti kulturni stiki vzdržujejo, je osnovala naša Družba sv. Mohorja lep družinski list „Mladiko“. Pred menoj leži prva številka. Krasna! Razdeljena je na pet delov, ki nam nudijo lepe povesti, razgled po svetu, gospodarske in gospodinjске nasvete, kratkočasnice, povestice za otroke itd. Izhajala bo „Mladika“ vsak mesec. Naročnina za Jugoslavijo znaša 70 din., za Avstrijo se določi, kakor hitro bo približno znano število naročnikov in ko se vidi, ali ostane naša valuta stalna. Društva in družine, naročajte list v prav obilnem številu, ne bo vam žal nikoli! Naroča se pri Družbi sv. Mohorja v Celovcu, Vetrinjsko obmestje 26.

GOSPODARSKI VESTNIK

Hlevski gnoj.

Gnoj spravljamo iz hleva vsak dan ali pustimo, da se nabira skoz mesece. Prednost vsakdanjega spravljavanja gnoja iz hleva na gnojišče leži v tem, da imamo čist hlev s čistim zrakom, ker je potrebno, če hočemo imeti čisto in dobro mleko. Pa tudi na zdravje živine to dobro upliva. Puščamo pa gnoj mesece v hlevu, pridelamo več gnoja, ker moramo več nastlati, če hočemo imeti pod živino suho. Gnoj se tako že v hlevu „udela“ ali dozori. Moremo ga takoj zapeljati na njive in si s tem prihranimo časa, ker ga nam ni treba tlačiti in voziti na gnojišče in odtod šele na njivo. Nikakor ne mislim s tem zagovarjati zorenja gnoja v hlevu pod živino, ker glavno je in ostane živinoreja. Živina nam bo v snažnem, zračnem hlevu gotovo bolj uspevala, kakor v smrdljivem.

Gnojišče naj ne bo na dvorišču pred hišo, ker razkranjanje gnoja povzroča smrad in okuži zrak in ker to tudi lepo ni. Nahaja naj se zadaj za hlevom v senčnem kraju. Solnce in veter izsušita gnoj. Če gnojišča ni mogoče drugače obsenčiti, naj se obsenči s sadnimi drevesci.

Gnojišče ne sme propuščati gnojnice v zemjo. Gnojno jamo toraj napravimo nepropustno z ilovico, v katero uložimo kamenje, pomožnosti pa še s cementom (betonom). Zabraniti moramo pritok deževnice, ki bi gnoj izpirala. Obdamo torej gnojno jamo od dveh strani z nizkim zidom. Na mestu, kjer vozimo gnoj v jamo in kjer vozimo ven, ostane seveda jama prez zidu.

Ker iz zemlje izvlečemo z žetvo redilne snovi, ki jih rabi rastlina za uspevanje, nadomeščamo rastlinstvu potrebno hrano z 10-

jenjem. Imamo gnojila, ki nudijo rastlinam samo nekatere redilne snovi (umetna gnojila) in gnojila, ki nudijo rastlinstvu vse potrebne redilne snovi (naravna gnojila, hlevski gnoj). Hlevski gnoj osebuje torej vse redilne snovi, potrebne rastlinstvu, četudi v nezadostni meri. On pa tudi izboljša fizična svojstva zemlje, na primer: rahlja gosto ilovnato zemljo, daje ji temnejšo barvo. Temna barva vzame več toplote na se, kakor svetla. Toploto pa rabi vsaka rastlina. Peščeno zemljo gnoj veže.

Ker hlevski gnoj potrebujemo za naše njive in travnike, bodi naš cilj, ga čimveč pridelati in tudi čim boljšega! Kakovost gnoja je odvisna razun od krme, ki jo nudimo živali, od tega, kako ravnamo z gnojem in s čim nastiljamo.

Najboljša stelja je in ostane slama. Ali za enkrat smo še daleč od tega, da bi mogli slamo nastiljati, ker jo pokrmimo. Zatem slede kisle trave, trsje, šota (torf), ivje, listje, mah, vres, žagovina itd.

Na gnojišču moramo gnoj večkrat potlačiti, ker se sicer užge in izgubi s tem veliko na vrednosti. Posebno konjski gnoj se rad vname in tudi ovčji. Zadnji ima namreč premalo vlage in priporočljivo je, da ovčji gnoj v hlevu polivamo z vodo. Konjski gnoj se rad vname, ker konj ne prežvekuje. V konjskih odpadkih so precej veliki drobci krme. Ker so drobci razmeroma veliki, se ne zležejo. Ker se gnoj ne zleže, lahko pride v notranjost zraka in v zračnem gnoju živi gliva (neskončno malo bitje), ki povzroča

Razun hlevskega gnoja in umetnih gnojil imajo tudi drugi odpadki gnojilno vrednost, segnito smetje, saje, pepel, pralna voda in voda, s katero smo umivali pod, apno, ki odpade pri beljenju sten itd. Vse to torej spravimo na bližnji vrt ali travnik.

Kakor vsi vemo, ima tudi scalnica veliko gnojilno vrednost. Ne pustimo torej, da bi v hlevu pronicala v zemljo, temveč napravimo tla pod živino nepropustna za vlago na najpreprostejši način s tem, da hlev izravnamo z ilovico in uložimo vmes kamenje. Bolje je, če cementiramo tla in napravimo odvodne kanale, ki vodijo gnojnico do gnojnične jame. Niti kapljice gnojnice nam ne sme iti v zgubo. Z gnojnico škropljeni travniki nam bodo izdatke, ki smo jih imeli za gnojnično jamo, v nekaj letih povrnil.

Glejmo torej, da nam ne pojde gnojnica in gnoj v izgubo. Gnoj na gnojišču potlacimo. Ne puščajmo gnoja na kupce navoženega dalje časa, da ga izsuši solnce in ne izpere dež, temveč hitro ga raztrosimo in podorjimo. Na pašnikih razgrnimo živalske odpadke, ker nam itak ne preostaja gnoja za gnojitve pašnikov, kar bi se seveda tudi dobro izplačalo. Nabavljajmo umetna gnojila, kakor smo to delali pred svetovno vojno. Kakor nam živina samo tedaj uspeva, če primerno krmimo, tako je tudi z našimi polji in travniki. M. A.

Čebelarjem! Koroška deželna vlada je spremembo pravil „Slov. čebel. društva za Koroško“ potrdila. Čebelarke podružnice, vzdramite se! Skličite čimprej ko mogoče občne zборе.

Železna Kapla. Dne 2. februarja t. l. se vrši občni zbor tukajšne podružnice „Slov. čeb. društva“. Dnevni red: 1. Volitev novega odbora. 2. Razni pogovori in nasveti. Prijatelji čebelarstva pridite vsi!

Borza. Dunaj, 30. jan. Marka 1,8, šv. frank 13.500, dinar 620, češka krona 2070, lira 3300, dolar 72.400 avstr. kron.

Curih. 30. jan. Berlin 0,01³/₈, New York 536,25, Pariz 32,80, Milano 25,32, Praha 15,35, Beograd 4,60, Dunaj 0,0074.

Živinski trg na Dunaju 29. jan. Prvovrstni voli 9000—14.000 K, drugovrstni 7000 do 8500 K; krave 7000—11.000 K; biki 9000 do 11.000 K.

Mariborski trg. 23. jan. Prvovrstni voli 1 kg žive teže 9½—11 din., drugovrstni 7½ do 9 din.; plemenski voli 6—7½ din., krave, debele 7½—8½ din., plemenske 4½—7 din., breje krave 5—7 din.; mlada živina 6—8½ din.

DRUŠTVENI VESTNIK

Našim društvom! Uloge, naslovljene na deželno vlado v Celovcu, naj se kolekujejo, če niso po društvenem zakonu koleka proste, s kolekom 2000 K, priloge pa s 400 K. Ako se pa priložijo še ne odobrene igre v cenzuro, se za vsako igro, ki naj se odobri, pridene 10 isoč kron. — Vsa društva, ki so prirejala igre, se prosijo, da odstopijo brezplačno ali proti odškodnini od vlade odobrene igre S. K. S. Zvezi v Celovcu, kjer se bodo zbirale, da so drugim društvom na razpolago, ki si s tem prihranijo uloge na deželno vlado glede odobrenja besedila. Na novo svetujemo vsem društvom, ki hočejo prirejati še ne cenzurirane igre, da jih puste cenzurirati po S. K. S. Z., ki si s tem ohrani pregled vseh odobrenih iger. Tudi prosimo vsa društva, da Zvezi odstopijo vse dopise oblasti, s katerimi se je prepovedal ali otežkočil kak društven shod ali igra, v svrhu pravnih nasvetov učenjenim društvom. — Tajnike naših društev pozivamo, da prepise iz imenika udov vse posle, tudi takšne, ki so gospodarjevi bratje ali sestre, in imenike pošljejo Zvezi. Če mogoče, naj se pristavi, kdo je pri bolniški blagajni in kdo ne. To prosimo, čim preje! — Tudi naj se določijo zastopniki, ki se bodo udeležili občnega zbora S. K. S. Zveze, ki se bo pravčasno naznanil. Če mogoče, naj se bolj oddaljenim povrne cela ali vsaj delna voznina iz društvene blagajne! Med zastopniki vsakega društva naj bo vsaj ena ženska! Sedaj v zimskem času imejte tudi svoje občne zборе! Pri naznanilih občnih zborov in novih odborov tekom 3 dni po občnem zboru se ravnajte po navodilih „Kor. Slovenca“ m. l. Če bi pa kje želeli tujega govornika, naj se Zvezi naznani najmanj tri tedne prej; če količkaj mogoče, se bo ustreglo.

Na tiskovni sklad so darovali: Jak. Kindlman, župnik, Št. Vid v Podjuni, 25.000 K; Tone Lušin, tov. delavec, Hinterberg, 1000 K; Marija Ogris star., Drabunaze, 1000 K; Franc Mišic, Rikarja vas 2000 K; Maks Gril, Vovbre pri Velikovcu 6000 K; Jos. Fritz, dekan, Dvor, 10.000 K; Ant. Schittelkopf, Podravlje, 20.000 kron; Gregor Šarvici, Prosoviče, 4000 K; Ant. Riepl, Hrenovče, 5000 K; Alojz Štular, Št. Peter, 2000 K; Martin Uršič, Brnca, 3000 kron. — Ivan Dolinar, Sv. Primož na Pohorje, 5 D; Silvester Ripič, fa. Štefan Mencinger, Ljubljana, 15 D; Žerjav: brata Ogris 10 D, Matija Kuess 5 D, Ivan Wutej 5 D, Avgust Paradiž 5 D, Pavel Capuder 5 D.

Listnica uredništva.

Dvor nad Pliberkom. Dopis nas veseli. Dvorske novice bi radi zvedeli! — **Kovač.** Podlistkov imamo še dosti na razpolago. Manjkajo članki o društveni organizaciji, gospodarstvu itd. — **Čebul.** O „Miklovi Zali“ imamo že en dopis v tisku.

Listnica upravnštva.

„Drava“ dolguje do 31./III. 1923 1500 K.



Potrjim srcem naznanjamo žalostno vest, da so naš ljubi oče

Gregor Herzele,

p. d. Corn

dne 22. januarja 1923, po dolgi mučni bolezni, prevideni s tolažili sv. vere, v 88. letu starosti, mirno v Gospodu zaspali.

Pogreb nepozabnega očeta se je vršil dne 24. januarja 1923.

Nepozabnega očeta priporočamo v molitev in blag spomin.

Glinje meseca januarja 1923.

Gregor, Katarina in Miha Herzele,
otroci.